

misk og sikkerhedspolitisk stabilitet og sætte et endeligt punktum for bitre erfaringer med vilkårene som småstat i et Europa uden andre spilleregler end den stærkestes ret. Men selv om de visioner var udgangspunktet for Krag, var det ikke de visioner, der kom til at bære diskussionen og den endelige vedtagelse af det første ja.

Da det kom til stykket, blev det fællesskabets praktiske nødvendighed, der blev det bærende argument for dansk deltagelse, og i dag er den nødvendighed større end nogen sinde. Kun de færreste forestiller sig en fremtid uden for EU, og som vores debat i dag også vil demonstrere, er ønsket om dansk isolation meget lille og befinder sig kun på yderfløjene. Men det betyder naturligvis ikke, at alt i Europa er godt. Meget kan gøres bedre, og her må jeg sige, at det må være en grundlæggende fordel, at vi er med.

Det bærende, når vi nu skal tage stilling til den nye forfatningstraktat, er en meget simpel vurdering, som jeg vil bede os alle sammen at forholde os til: Er den forfatningstraktat, vi står med, bedre end det mismask af en Nicetraktat, vi har i dag? Det er i virkeligheden det enkle og simple spørgsmål, som diskussionen her i dag bør dreje sig om.

Vi er ikke i tvivl. Vi mener, at den nye forfatningstraktat er meget klarere end Nicetraktaten. De, der er uenige i det synspunkt, skylder at forklare – og det er jeg også sikker på vil ske senere i debatten – hvorfor Nicetraktaten er så meget bedre.

Det er først og sidst holdninger og visioner, der bærer Socialdemokraternes ja til fællesskabet og den nye forfatning. Vi siger ja til et bedre og stærkere fællesskab – ikke af nød, men af lyst – og Socialdemokraterne vil lægge alle kræfter i at arbejde for et dansk ja til den nye forfatningstraktat.

Folkeafstemningen den 27. september er jo ikke bare teknisk eller praktisk; den er et politisk valg om Danmarks fremtidige placering. Skal vi vende ryggen til verden, eller skal vi gribe den mulighed for at gøre vores holdninger og værdierne gældende i det stærkeste internationale fællesskab, denne verden nogen sinde har haft, og som Danmark har mulighed for at tage del i? Hos Socialdemokraterne er vi ikke i tvivl om svaret.

For det første vil jeg sige, at vi alle sammen godt ved, at forfatningstraktaten ikke er det, som alle ville have. Især de af os, der sad i konventet lige fra starten og diskuterede spørgsmålet, ved, at den er et kompromis om mange for-

skellige ting. Mange gav indrømmelser, og ingen har fået det præcis, som de ville, men der er alligevel tre årsager til, at vi vil arbejde for et ja til forfatningstraktaten.

Kl. 14.25

For det første vil forfatningstraktaten sikre, at samarbejdet også kan fungere efter udvidelsen. Med et fællesskab på 25 lande bliver det simpelt hen nødvendigt at lave om på de spilleregler, som oprindeligt blev skabt til kun 6 lande. Uden forfatningstraktaten vil resultatet være, at det fællesskab, vi har, vil stå i en konkret og meget skæmmende handlingslammelse. Det vil være meget vanskeligt at sikre alt det, vi gerne vil med EU, og sikre en ordentlig ledelse og effektiv ledelse af EU, og der vil være en overhængende risiko for, at nye initiativer, der kan gavne borgerne i Europa, vil blive bremset af enkeltstående lande med særinteresser.

Vores anden årsag er, at denne forfatningstraktat skaber et klart værdigrundlag for samarbejdet – et værdigrundlag, vi har savnet i mange år. Det fastslås, at EU består af selvstændige stater, som til enhver tid har mulighed for at forlade fællesskabet, det understreges, at EU alene kan virke på de områder, som staterne har overladt til fællesskabet, og der stilles klare krav til alle medlemslande om demokrati og respekt for menneskerettighederne, ligesom EU selv underlægger sig menneskerettighedskonventionen.

Der opstilles ambitiøse mål om f.eks. fuld beskæftigelse, en social markedøkonomi, en bæredygtig udvikling og fremme af kongligestillingen. Der formuleres også en klar ambition for EU's rolle i verden, som sikrer, at vi i fællesskabet har mulighed for at blive den stærkeste støtte af FN's arbejde for fred og sikkerhed.

Vores tredje årsag til at sige ja er, at forfatningstraktaten sikrer større åbenhed og langt bedre demokratisk kontrol med samarbejdet, når det handler om at iværksætte, bremse og præge fremtidig EU-lovgivning. EU tager nu konsekvensen af mange års berettiget kritik. De nationale parlamenter og de folkevalgte i Europa-Parlamentet sikres langt større indflydelse, så vi får mere demokrati. Fællesskabet åbner oven i købet mulighed for, at borgerne kan tage initiativer, som skal tages op af Kommissionen, og der sikres en langt mere effektiv kontrol med nærhedsprincippet.

Europa har brug for forfatningstraktaten. Det er klart, at en ny traktat ikke kan garantere mod forkerte og dårlige beslutninger. Den løser i sig selv ingen konkrete politiske problemer, men